

stændigheder må vi så henholde os til sagkundskaben, bl.a. Mogens Holm, som jo har lavet en beregning, der viser, at den ekstrabevilling, som staten har afsat i 2007, allerede i 2008 vil være ædt op, fordi der kommer nye teatre til. Så det her med, at bevillingen er vokset enormt, er jo simpelt hen ikke sandt.

Bevillingen er ikke større, end den ville have været, hvis vi havde ladet refusionsordningen fortsætte. Allerede i 2008 er den afsatte bevilling mindre, end den ville have været, hvis vi havde bevaret refusionsordningen. Så alt andet lige betyder det her færre penge til det decentrale teaterliv, og det kan jeg simpelt hen ikke forstå at Venstre kan være med på.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Holger K. Nielsen.

Holger K. Nielsen (SF):

Det her lovforslag viser, hvor galt det kan gå, når regeringen laver snævre finanslovaftaler med Dansk Folkeparti: Aftaler med andre partier bliver brudt. Og jeg må sige, at det er overraskende, at kulturministeren i forhandlingerne om finansloven ville acceptere, ville stå model til, at han på den måde måtte bryde en aftale, der er lavet af et bredt flertal her i Folketinget, om at fastholde refusionsordningen, men så skulle det ikke være.

Aftaler er brudt med de mennesker i teaterverdenen, der har arbejdet med hele den her problemstilling. Det var en helt, helt klar forudsætning for det udvalgsarbejde, der blev sat i gang, at man skulle fastholde refusionsordningen. Og det er så også årsagen til, at der over en bred kam – en bred kam – hele vejen rundt er en kraftig modstand imod det her lovforslag.

Hvis ikke kulturministeren var bundet af sin finanslovaftale med Dansk Folkeparti, og hvis ikke det i den her sag havde været finansministeren og hr. Kristian Thulesen Dahl, der havde ført kulturpolitik – oh skræk, oh ve, som det kan gå, når de to herrer gebærder sig ind på det område – kunne man måske have fået en fornuftig diskussion, men tilsyneladende er kulturministeren bundet på hænder og fødder af den aftale om finansloven, der er lavet.

Det er skidt. Det er ikke mindst skidt for det lokale teaterliv. Det er også blevet bekræftet tidligere her i dag, at årsagen til, at man fremsætter det her lovforslag, er, at man vil have mere styr

på økonomien på et område, der går alt, alt for godt. Og det er det absurde her.

På den ene side bryster man sig af, at der er grøde i det lokale kulturliv. Kulturministeren tager rundt i hele landet og klipper snore over og praler af, hvor godt det går med kulturlivet. På den anden side, når det kommer til at gå for godt, så falder hammeren. Det er altså tilfældet her, og det får som konsekvens, at der bliver sat færre ting i gang, det får som konsekvens, at der er ting, der vil lukke. Det er den helt klare melding ude fra landet, at det her vil få ganske, ganske store konsekvenser for det lokale teaterliv. Det er ærgerligt, og derfor må vi i allerhøjeste grad beklage, at man er gået væk fra refusionsordningen til fordel for en rammestyring.

Der er andre ting i lovforslaget, der er udmærkede, men den overordnede økonomiske model for det her indebærer, at vi ikke kan støtte lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den sidste ordfører er hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Jeg forstår meget godt, at hr. Holger K. Nielsen er utilfreds med ministeren i den her sag, ikke mindst fordi det, at man bevarede refusionsordningen, jo var et af de vigtige resultater, som Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og SF opnåede i tilknytning til, at man stemte for en løsning vedrørende strukturreformen på det kommunalpolitiske område.

Kl. 14.05

Det var jo faktisk så godt, at jeg dengang roste Socialdemokraterne, SF og De Radikale, fordi de dog på dette område havde fået noget ud af at forhandle med regeringspartierne også i tilknytning til strukturreformen, hvad jeg syntes det måske kneb meget med på andre områder. Men man må jo sige, at nogle sejre ikke er ret langvarige. Nu kan det jo være lige meget, om man snyder de der tre partier en lille smule – det må de jo finde ud af hvordan de vil håndtere.

Men det, der er problemet her, er selvfølgelig også, at det får en kulturpolitisk negativ effekt. Der er jo ikke nogen tvivl om, at når den her beslutning bliver truffet og bliver, som den er, er det af finanspolitiske årsager. Det er selvfølgelig en pine for Finansministeriet at se på, at man har et område, hvor der eksisterer en refusionsordning, fordi det strider mod alle økonomers logik. Det må være sådan, at man sætter en ram-